

Камен Калчев

Приказка за слънцето

Веднъж Марийка се разболя. Болеше я главата. Цял ден лежи в къщи – не поглежда дори през прозореца. Дълго лежа тя. Стана ѝ мъчно за дърветата, за жълтите лалета и шарените пеперуди и заплака. А отгоре, отвисоко, я забеляза слънцето – слънцето, което вижда всичко. Застана то до прозореца и потропа.

– Кой хлопа?

– Аз – отговори слънцето.

– Какво желаш?

– Пусни ме при тебе.

– Защо?

– Да си поприказваме. Отвори прозореца!

– Мама ще ми се скара.

– Няма. Аз я питах.

Бутна слънцето прозореца и влезе в стаята, разпила се, заблестя. Седна на възглавницата до главата на Марийка и започна да се смее от радост.

– Какво ще ми кажеш? – запита го тя.

– Дай да ти погаля косичката.

– Ще ме опариш.

– Не се плаши.

И слънцето погали косичката ѝ.

– Сега по бузичките.

И погали бузичките. А Марийка го пита:

– Какво ще ми разправиш?

Слънцето стана сериозно и каза:

– Цветята ми са сърдити.

– Истина ли?

– Да. И пеперудите ми са сърдити.

– Защо?

– Казват, че не съм искал да те излекувам.

– Нима ти можеш да ме излекуваш?

– Разбира се.

– Как?

– Това е тъй просто. Пускай ме всеки ден да влизам при тебе през прозореца. И аз ще ти разкажа приказки, които научих през време на моите далечни пътешествия.

– Но ако не ме излекуваш?

– Тогава никога вече няма да изгрявам.

И слънцето започна да ѝ разказва чудни приказки, а Марийка

притвори дългите си клепки и заслуша. Разказваше слънцето за сините планини и бурните морета, за хората и животните, с които е разговаряло из своя път...

Марийка заспа. Дълго спа. А когато се събуди, беше вече здрава. Вън цветята и пеперудите шумяха. Шумяха и казваха:

– Слава на слънцето! Слава на слънцето! То излекува нашата Марийка! Слава!

КРАЙ

© Камен Калчев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9147>]